

Schmidt Mária: Love story

2014 október 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

„Érték a holokauszt, mert felmérhetetlen szenvedések révén felmérhetetlen tudáshoz vezetett; és ezáltal felmérhetetlen erkölcsi tartalék rejlik benne.” - Kertész Imre

S. Z.-t évtizedek óta nem láttam. Utoljára New Yorkban találkoztam vele a kilencvenes évek elején, azóta elhunyt

közös barátunknál, a nagyszerű történésznél, T. J.-nél. Oxfordban ismerkedtünk meg, ahol űk tanítottak; S. zsidó történelmet, aminek egyik legtekintélyesebb képviselje az Egyesült Államokban, én pedig ösztöndíjasként töltöttem ott rövid időt. S. egy konferenciára jött Budapestre, eladása végeztével elmentünk vacsorázni. Óráig beszélgettünk, szóba került a Sorsok Háza is, amiről már Washingtonban, és persze ittléte alatt is sokat hallott. A velem való találkozásról e-mailben és élőszóban is le akarták beszélni azok, akik vállalták, hogy felkészítik a magyar közállapotokból, bellem és a készülő holokausztmúzeumból. Feltehetően nem tudták, hogy régről ismerjük egymást, és ez biztosítja számomra azt az elnyit, hogy kérdéseit nekem akarja feltenni, és a válaszokat is tlem akarja meghallgatni.

Megtette. Hosszan beszélünk a készülő új emlékhelyről. Beszámoltam neki a kiállítások, az oktatási és képzési központ koncepciójáról. Megmutattam a külső és belső látványterveket, a belsőépítészeti koncepciót. A legrészletesebben a tervezett állandó kiállítást vesztük ki. A végén azt mondta: „Ha jól értem, ez egy love story. A magyar zsidók és nem zsidók közötti szerelmi történet. Ami mindent túlél. Ami miatt mindenek ellenére ma is jelentős magyar zsidó közösség él itt.”

Középpontban a fiatalok

Igen. A Sorsok Háza Európai Oktatási Központ pont erről szól. A döntéshozóknak arról a szándékáról, hogy hitet tegyenek a magyarok: zsidók és nem zsidók sorsközösségéről. Arról az elkötelezettségről, hogy ahogy eldeink, úgy mi is közös jövőt tervezhessünk a múlt század szörnyű tragédiái ellenére is. Ezért elengedhetetlenül fontos, hogy a fiatal generációk megismerjék és megértsék, mit jelentett nemzeti közösségünk számára a holokauszt tragédiája. Milyen okok, körülmények, szándékok, erők álltak a zsidóellenesség mögött hazánkban és Európában? Kik és miért mérgezték meg zsidónak minősített honfitársaink életét már a végzetes náci megszállás előtt? Hogyan és miért következhetett be Európa utolsó, szinte sértetlen zsidó közössége egy részének rekordgyorsaságú megsemmisítése a náci haláltáborokban? Kik felelnek érte? Kik voltak azok, akik emberek maradtak az embertelenségben, mert a jót választották, esetenként életük és szabadságuk veszélyeztetése árán is? Hogyan voltak képesek az életben maradni, újakezdeni, feldolgozni az alig feldolgozható? Mi a magyarázata annak, hogy legtöbbször úgy döntött, itthon marad, itt kezdi újra az életét, osztozik mindabban, amiben honfitársaink osztoznia kellett? Mert ez egyedülálló, és egyáltalán nem magától értetődő, különösen ha figyelembe vesszük, hogy a régióban, sőt szinte egész Európában mindenhol a szétválás mellett döntöttek a túlélők.

A Sorsok Háza három f? részbe?l áll. Kiállítási, oktatási és képzési részbe?l. Ezen túlmen?en rendelkezik egy korszer? és igényesen felszerelt konferenciateremmel, id?szaki kiállítások befogadására, illetve rendezésére alkalmas helyiséggel és az ehhez kapcsolódó infrastruktúrával.

A kiállítórész három egységre tagolódik. Az állandó kiállításra, ami 50-60 perc alatt bejárható. Ennek a kiállításnak a területét leárnyékoljuk, hogy a látogató semmilyen elektronikus eszközt ne tudjon használni. Az itt elmondott történetnek – amely az 1938 és 1948 közötti id?szakra fókuszál és szinte teljes egészében a túlél?k visszaemlékezésein alapul – kell a látogatókat érzelmileg megérintenie, érdekl?désüket felkeltenie, és optimális esetben kérdések feltételére ösztönöznie. Az installáció és a narratíva els?dlegesen a 14–24 éves korosztályokat célozza meg.

Ennek a kiállítási egységnek a bejárása után a látogató továbbmehet a „felfedez?”-részbe, vagy megnézheti a többi „kamarakiállítást”. A felfedez?részbe lépve táblagépet kaphat, amin megtalálja a kiállítási anyaghoz kapcsolódó legfontosabb ismeretanyagot, neveket, dátumokat, lexikont, valamint kérdéseket és feladatokat is talál. Ha a kamarakiállításokra kíváncsi, eldöntheti, hogy megnézi vagy esetleg egy következ? alkalommal visszatérve látogatja meg ?ket. A kamarakiállítások terveink szerint Szenes Hannát, a cionista ellenállást, Raoul Wallenberget és Slachta Margitot, illetve Salkaházi Sárát, a Józsefvárosi pályaudvar 1944-es történetét, valamint a józsefvárosi zsidóság történetét mutatják be. Itt helyezzük el a tettesek és a felel?sök, illetve az emberment?k falát is. A felfedez?teremben egy filmfolyamon is megismerhetik a látogatók a kor legfontosabb eseményeit, szerepl?it. Az interaktív, böngészési és keresési lehet?ségeket is kínáló számítógépes munkahelyeken pedig alkalmuk nyílik további információk, adatok gy?jtésére, megismerésére.

Az oktatási központban olyan foglalkozásokat tervezünk, amelyek az Y generáció számára hozzák kézzelfogható közelségbe a kirekesztettségbe?l, a kizártságból, az üldözötté válással kapcsolatos élményekbe?l számukra lesz?rhet? tapasztalatokat, miközben a jó és rossz közötti választás és az egyéni felel?sségvállalás megkerülhetetlen fontosságának jelent?ségére hívjuk fel a figyelmüket. Ugyancsak fontosnak tartjuk, hogy a tanárok számára olyan képzési programot nyújtsunk, ami alkalmassá teszi ?ket a XX. századi diktatúrák kollektív üldözéseinek oktatására, különös tekintettel a holokauszt tragédiájára.

Rituális kivégzés

Hetven évvel ezel?tt, 1944-ben szenvedte el hazánk modern kori történelmének egyik legnagyobb tragédiáját. A Sorsok Háza létrehozásáról a második Orbán-kormány a holokauszt 70. évfordulójával kapcsolatos emlékév keretében döntött. Szándéka szerint az emlékév a hét évtizeddel ezel?tti nemzeti tragédiát felidézve alkalmas lesz arra, hogy „rendezzük végre közös dolgainkat” és hogy a tragédiát „békévé oldja az emlékezés”. Az emlékév keretében társadalmi programok megvalósítására 1,5 milliárd forintos keretet nyitott a kormány, illetve döntött arról, hogy az egykori Józsefvárosi pályaudvar épületében jöjjön létre a Holokauszt Gyermekáldozatainak Emlékhelye – Európai Oktatási Központ. A projekt szakmai vezetésével a kormány engem bízott meg, a beruházás lebonyolításával pedig Fürjes Balázs kormánybiztost.

A feladat megtisztel?, de hatalmas felel?sség és munkateher is egyben. Sokáig haboztam, elvállaljam-e. Gyermekeim szerettek volna lebeszélni. Barátaim egy része szintén. Ellene szólt, hogy kíméletlen támadásoknak teszem ki magam. És még ha minden jól megy is, amiben a mai napig töretlenül bízom, akkor sem számíthatok másra, mint gyalázkodásra. Végül hazaszereteb?l mondtam igent. Azt reméltem, hogy egy ilyen hatalmas és sikeres munka révén talán hozzájárulhatok a megbékéléshez, a múlt tragédiáinak kibeszéléséhez, a sz?nni nem akaró és áldatlan vádaskodásoknak ha nem is a megszn?ntéhez, de legalább a h?fokuk mérsékléséhez. Ezáltal semlegesítve vagy legalább csillapítva azokat az er?ket, amelyek hazánkat folyamatosan antiszemitázzák, fasisztázzák, és ezt a politikai fegyvert használva próbálnak diszkreditálni bennünket.

Számítottam tehát arra, hogy abból a körbe?l, akik már a Terror Háza Múzeum kapcsán is médiahadjáratot indítottak az intézmény ellen, és mindent megtettek, hogy bel- és külföldön ellehetetlenítsék, most is akcióba lendülnek majd, amit haladéktalanul meg is tettek. Ugyanazok, ugyanazzal a vehemenciával, ugyanolyan indokokból kíméletlen támadást indítottak bel- és külföldön ellenem és a létesítend? emlékhely ellen, szabad utat engedve annak a gy?löletorgiának, amely oly jellemz? rájuk. Ezért vált ez év elejét?l a Sorsok Háza-projekt a részévé annak a politikai támadássorozatnak, amelynek élére a lehet? legszerencsétlenebb módon a Mazsihisz állt. A 2014-es választási kampányhoz közeledve ugyanis a neológ zsidó vallási szervezet magára vállalta, hogy – a kormányellenes er?k gyengesége és határozatlansága miatt elégedetlen értelmiségi körök nyomásának engedve – frontális támadást intézzen a kormány ellen, az emlékév bojkottjával fenyegetve. Hárompontos

követelés csomagot állított össze, melyben a Szabadság térre tervezett, a náci megszállás áldozataira emlékeztető szoborkompozíció elhelyezésének leállítását, illetve Szakály Sándor főigazgató eltávolítását követelte a Veritas Történetkutató Intézet elérése, valamint ellenőrzési, illetve felügyeleti jogra tartott igényt a Sorsok Háza kialakításával kapcsolatban.

A zsidó szervezet politikailag motivált támadássorozatát Orbán Viktor miniszterelnök azzal próbálta meg számolni a kampánytémák közül, hogy a választások utáni egyeztetésre kérte fel a zsidó szervezeteket. A Mazsihisz, illetve a körülötte felsorakozók ennek ellenére szünet nélkül folytatták kampányukat és támadták a Sorsok Házát. Megfenyegettek és megzsaroltak mindenkit, aki dolgozott velünk, vagy akár csak elgondolkodott a felkérésünkön. E-mail üzenetekkel bombázták a nemzetközi tanácsadó testület tagjait és mindenkit, akit csak elértek. Vádaskodásaikkal teleszórták a bel- és külföldet. A washingtoni Holokausztmúzeum egyes vezetőivel együttműködve, akiket amúgy is eléggé elfogultnak láttam velünk szemben, ellenünk hangolták a Yad Vashemet. Az izraeli magyar közösséget is folyamatosan hergelik. Vádpontjaik között szerepelt, hogy a Sorsok Háza elnevezés nem jó, illetve félrevezető, a helyszín nem autentikus, és amennyiben mégis az, akkor is partikuláris, a kormány által megszabott határidő túl rövid, ennyi idő alatt lehetetlen egy ilyen összetett munkát elvégezni, másrészt azonban a megbízatásomat követő egy hónapon belül felrötták, hogy nem álltam elő a kész forgatókönyvvel. A Bálint-házban nyilvános autódafét rendeztek, ahol a projekt mellett érveltem és abban dolgozó Gerő András professzort a főinkvizítori szerepben tetszelgő Karsai László Mazsihisz-alkalmazott és a jelen levő igencsak indulatos publikum helyettem is rituálisan kivégezte.

Külföldi nyomás

Ez várható, sőt előre kalkulálható volt. Mindezt már átéltem a Terror Háza Múzeum megnyitása előtt, alatt és utána még évekig. A nemzetközi nyomásgyakorlásnak azt a közvetlen és intenzív szakaszát azonban, amit ennek a feladatnak a kapcsán megtapasztaltam, a Terror Háza Múzeum létrehozásakor nem kellett megélnem. Akkor egyedül Oroszország akkori nagykövete, Valerij Muszatov úr tiltakozott, aminek élet egy közös bejárással és beszélgetéssel sikerült elvenni, sőt az egykori diplomata azóta több konferenciánkon is előadást tartott. A Sorsok Házával kapcsolatban azonban nyugati nagykövetek sora érzi úgy, ki kell oktatnia engem arról, hogyan kell értelmezni, illetve értelmeznünk, nekünk, magyaroknak XX. századi történelmünket, különös tekintettel Horthy Miklós szerepére. Számtalan előadást kellett nyugati diplomatáktól végighallgatnom Horthyról, a magyar „revizionizmusról”, a magyarok kollaborációjáról olyan országok képviselőitől, amelyeknek viselt dolgaival kapcsolatban legalább annyi, ha nem több kérdés felvetésére lenne apropó. Az Egyesült Államok ügyvivője, André Goodfriend úr már 2013 karácsonya előtt elkérte tőlem, persze „barátilag” azok nevét, akik a Sorsok Háza-projektben dolgoznak. Majd két héttel később szintén barátilag közölte velem, hogy nem mindenkinek a közreműködésével ért egyet. „Nem tudtam, hogy önnek egyet kell értenie” – válaszoltam, ugyancsak barátilag. Anglia nagykövete arról biztosított, hogy a felső kormányát nagyon érdekli a magyar holokauszt. Ami szép tőle, különösen annak fényében, hogy mialatt az európai, illetve a magyar zsidóság elpusztítása folyamatban volt, elődeit különösebben nem foglalkoztatta az ügy. Ők is és még tucatnyi diplomatatársuk fogalmazta meg elvárásait és kívánságait a készülő kiállítás kapcsolatban. Úgy az izraeli, mint a washingtoni nagykövetünket berendelték miattam a külügyminisztériumokba, kifogásolva, hogy egy könyvbemutatót azt mondtam, a XX. század legnagyobb tragédiája az első világháború utáni bűnös békerendszer volt, és hogy Horthyt, Kádárhoz hasonlóan, árnyaltan és méltányosan kell megítélnünk, nem pedig fehéren-feketén.

A külföldi diplomaták, különösen az Egyesült Államok felelős tisztségviselői közül többen annak a határozott igényüknek is hangot adtak, hogy a magyar kormánynak nemzetközi történészbizottságot illene és kellene felkérnie arra, hogy írja meg Magyarország XX. századi történelmét a számunkra. Ennek a kormány megbízásnak az érdekében folyamatos nyomást gyakorolnak. Még az Egyesült Államok külügyminiszterét is mozgósították. Különös büszkeséggel tölt el az a tény, hogy az újabb arab–izraeli háborús konfliktus idején az izraeli miniszterelnök, Benjamin Netanjahu időt szakított arra, hogy levélben forduljon Orbán Viktorhoz személyemmel és a Sorsok Háza-projektrel kapcsolatban.

A belpolitikai csatározások és a példátlan külföldi nyomásgyakorlás következtében úgy a Mazsihisz, mint a Yad Vashem visszamondta közreműködését a Sorsok Háza mellett működő nemzetközi tanácsadó testületben. A többi tagot nyomás alá helyezték, hogy a testület munkáját ellehetetlenítsék. Ezért a soron következő ülésünk helyett csak konzultációt tudtunk tartani, melyen a megjelent tagok (Michael Wolffsohn és Joshua Muravchik) meglepéssel és tetszéssel fogadták a koncepciókat.

Nyár közepére némileg megváltozott a helyzet. Az Egyesült Államok holokauszttal megbízott egyik speciális nagykövete, Douglas Davidson, illetve a brit Sir Andrew Burns, a Nemzetközi Holokauszt Emlékezési Szövetség

(International Holocaust Remembrance Alliance – IHRA) képviselőiben külön-külön is meggyőzték arról, hogy a projekttel kapcsolatos fenntartások, illetve támadások minden alapot nélkülöznek, ezért nehezen magyarázható, miért is vonják meg támogatásukat Európa legnagyobb és legnívósabbnak ítélt emlékhelyétől.

Nemzetközi tanácsadó testületünk egyik tagja, Andrew Baker rabbi kezdeményezésére, aki az Amerikai Zsidó Bizottság (Jewish Affairs for the American Jewish Committee) nemzetközi kapcsolatokért felelős igazgatója, július 28-án Budapesten egyeztető megbeszélésre került sor a Sorsok Háza, a Páva utcai Holokauszt Emlékközpont, a Mazsihisz és az IHRA között annak érdekében, hogy a további együttműködés elöl elháruljanak az akadályok. A kiállítás tartalmával kapcsolatban a megjelentek semmilyen kifogást nem emeltek, érdemi javaslatuk, ötletük nem volt. A félnapos ülés eredményeként a részt vevő felek megállapodtak, hogy a holokauszt nemzetközi szakértőinek képviselőiből alakítandó munkacsoport a véleményével segíti majd munkánkat úgy a kiállítás, mint az oktatás területén. A létrejött megállapodást a Mazsihisz – újra teljesen érthetetlenül – 24 órán belül felrúgta, azt állítván, hogy nem az egyeztetett szöveg került sajtónyilatkozat címén nyilvánosságra, holott előzőleg az elnök ezt a szöveget e-mailben jóváhagyta. További 24 óra elteltével az IHRA is támogatásáról biztosította ezt a hozzáállást.

A külföldi szakértők és hivatalosságok hozzáállására jellemző, hogy az IHRA angol elnöke, Sir Burns a júliusi megbeszélés végén felszólított – persze is szigorúan csak barátilag –, hogy a jövőben ne írjak cikkeket, utalva ezzel a Szabadság téri emlékművel kapcsolatos írásomra, ami néhány héttel korábban jelent meg a Heti Válaszban A múlt fogságában címmel. David Cesarini kolléga úrral együtt ezt a tanácsukat azzal indokolták, hogy felelősséggel tartozom a Sorsok Háza-projektért, amit nem veszélyeztethetek holmi esszéik publikálásával. Mindez csak még jobban elmélyítette bennem azt a csodálatot, amit a fejlett nyugati világ iránt érzek annak szólás- és gondolatszabadság iránti mély elkötelezettsége okán, még akkor is, ha kezdem kapiskálni, hogy itt a végeken még sok tanulnivalónk van, mielőtt ez a kiváltság ránk is vonatkozik majd. Addig a legjobb, ha nem írunk cikkeket, és nem gondolkodunk a saját történelmünkön, hanem hálás szívvel elfogadjuk, hogy megteszik ezt nekünk helyettünk.

Terméketlen vizsály

A vallásukat gyakorló magyar zsidók élére a pártállami diktatúra egy szoros ellenőrzés alatt tartott egységes szervezetet állított, amelyen keresztül egyszerre kontrollálta a magyar zsidóság belügyeit és nemzetközi kapcsolatait. Az állampárt időszakában csak a legelszántabbak maradtak a zsidó szervezetek tagjai, részben a szigorú felügyelet miatt, részben mert a zsidó identitás vállalása és megélése a kommunista hatóságok nemtetszését vonta maga után, és ez esetenként együtt járhatott a megsemmisítő hatású „cionista” váddal is, ami legtöbbször súlyos hátrányokkal járt. A hitközségekhez a rendszerváltoztatás utáni „zsidó reneszánsz” ellenére sem tódultak a tagok. Néhány száz, első sorban idős nyugdíjas kivételével jószerivel alig találunk soraikban másokat. A hitközségi vezetők ezért, akárcsak az általuk irányított szervezetek, semmilyen általános elfogadottságot nem élveznek a magyar társadalomban, amit a legutóbbi idők sorozatos botrányai csak még jobban a felszínre hoztak. Hiába sorakoznak fel mögöttük a befolyásos nemzetközi zsidó szervezetek és Izrael képviselői, diplomatai, a magyar társadalommal nem lehet elfogadtatni sem egy transzvesztita fellépőművésztől evangélikus teológussá, illetve katolikus kántorrá, majd a budapesti hitközség ügyvezető igazgatójává avanszált, a Mazsihisz elnöke szerint nem is zsidó származású tisztségviselőt, sem egy vesztegetésért elítélt volt bankár ügyvezető igazgatót.

Az is minden érdeklődő kívülről számára egyértelmű, hogy a Mazsihisz soros elnöke a Sorsok Házával kapcsolatban nem a megegyezést keresi, hanem azt, hogy a létesülő emlékközponttal kapcsolatos sajtóérdeklődést maximálisan kiaknázza hozza helyzetbe magát a küszöbön álló újrávalasztása érdekében. A Mazsihisz elnöke kérelmetlen érdekérvényesítőnek tünteti fel magát, hogy így bizonyítsa nélkülözhetetlenségét kisszámú választói, a nemzetközi zsidó szervezetek és Izrael felé. Ezért rúg fel minden megállapodást és szab újabb és újabb feltételeket. Ezért fogalmaz meg a Sorsok Házával kapcsolatban olyan követeléseket, amelyeket a Páva utcai Holokauszt Emlékközpont esetében – amely állítólag nagyon fontos neki és a nemzetközi zsidó szervezeteknek – sem a múltban, sem a jelenben nem tartott, nem tartottak lényegesnek. A Páva utcai intézményben a zsidó közösség vezetői az elmúlt több mint egy évtizedben nem voltak képesek hozzájárulni a nyugodt és hatékony munkavégzés feltételeinek biztosításához, amit a gyalázatosan alacsony látogatószámok és a folyamatos beharcok mindennél ékeesebben bizonyítanak. Az sem változtatott ezen, hogy ebből nyolc éven keresztül szocialista–szabad demokrata kormányral működtek együtt. A Mazsihisz vezetői tehát önérdelkeikért vezérelve provokálnak folyamatosan terméketlen vizsályt a kormánnyal és annak minden intézkedésével szemben. A Sorsok Házát támadva azt sem tekintik túl nagy árnak, ha ezzel ellehetetlenítik, hogy méltón emlékezhessünk a holokauszt áldozataira, meggyilkolt honfitársainkra.

Lázár és Zoltai

Lázár János, a Miniszterelnökséget vezető miniszter, aki kezdeményezte szerepet játszott a holokauszt hetvenedik évfordulóján megszervezendő emlékmű kitalálásában és lebonyolításában, a Szabadság téri emlékmű felállításának és a Sorsok Háza létrehozásának elindításában, általános megrökönyödésre 2014-ben azt a Zoltai Gusztávot kérte fel tanácsadójának, aki egészen 2014. április elejéig vezető szerepet játszott a fenti programok ellehetetlenítésében. A Mazsihisz elnökének, Heisler Andrásnak akkori indoklása szerint a holokausztúrelő Zoltait annyira megviselte, hogy a kormány a német megszállás áldozatai előtt tisztelő emlékművet kíván emeltetni a Szabadság térre, hogy lemondott összes tisztségéről. Heisler más stratégiát választott: szokása szerint a nemzetközi közvéleményhez fordult segítségért.

A pufajkás és munkás múltú, egykori MSZMP-tag Zoltai 1991 óta irányította ügyvezető igazgatóként a Mazsihiszt. Demonstratív beemelését a kormányoldalra a miniszter azzal indokolta, hogy „a tanácsadást nem haveri mutyinak tekinti”, valamint hogy régi ismeretségüket össze. A közvélemény megdöbbenését csak fokozta, hogy Lázár János ígérete szerint a Sorsok Háza kiállítását „csak konszenzusos megoldással” fogják megnyitni, tehát csak akkor, ha a hazai és a nemzetközi zsidó szervezetek és legújabbban a magyar holokausztúrelők, valamint „a tragédiát elszenvedők” vállalni tudják, illetve egyetértenek a „szakmaiságával”. Mi sem természetesebb, mint Heisler úr értelmezése, miszerint vétőjogot kaptak a minisztertől a Sorsok Háza-projekt felett. Ezek szerint tehát egy mintegy kétezer embert képviselő vallásos szervezet: a hitközség fogja cenzúrázni a magyar kormány egyik fontos nagyberuházásának tartalmát és szabhatja meg történelemszemléletét, üzenetét. Erre Magyarországon az állam és egyház XIX. század végi szétválásától nem volt példa. A nemzetközi zsidó szervezeteknek beleszólási jogot adni anélkül, hogy egy fillérrel is beálltak volna az intézmény létrehozásába, szemben egy szuverén magyar állam felelősségével, amit saját múltjáért, jelenéért és jövőjéért visel.

A Népszabadságnak adott minapi interjújában (2014. szeptember 26.) Lázár János újra kifejezésre juttatta, hogy azok az erkölcsi értékek, az a fajta értékközösség, ami a jobboldali politikai táborot meghatározza, az számára nem jelentenek semmit. A Zoltai alkalmazásával kapcsolatos kritikákat érdektelennek tartja, sőt hibának tekinti újdonsült tanácsadója tevékenységének „bármilyen formában történő utólagos és kívülről történő minősítését”. Ne lepődjünk meg tehát, ha a fenti hivatkozással ma holnap azt a Gyurcsány Ferencet ülteti majd ki maga mellé kormánytanácsadóként, akinek szövidi beszédére néhány hete pozitív példaként hivatkozott.

Lázár nem érti, hogy ezúttal az identitásunkról van szó. Nem a hatalmi praktikák, a háttérben megkötött

biztonságos alkuk világáról, hanem elvekről, a hitről, mindarról, amire egész életünket és benne politikai közösségünket építjük. Az elmúlt 25 évben sok példát láthattunk arra, hogy az elvek, erkölcsi meggyőzések semmibevétele hogyan vezetett politikai közösségek kiüresedéséhez és megsemmisüléséhez. Ha a politika a mindent átható cinizmusra és az elvtelenségre látszik lecsupaszodni, akkor megkezdődik a visszaszámlálás.

Amikor a Sorsok Háza létrehozására vállalkoztam, tudtam, hogy milyen támadásoknak teszem ki magam. Mégis elvállaltam, mert meggyőződésem szerint hazámnak szüksége van arra, hogy a fiatal generációk is megtanulják: az egymás iránt érzett szolidaritás megőrzése az egyik legfontosabb közös értékünk, aminek feladása hatalmas veszteséget okozott a múltban és okozna újra nemzetünknek. Meg vagyok győződve arról, hogy nemzeti múltunk feldolgozása, tanulságainak megismertetése és megtanítása a mi feladatunk és kötelességünk, ami el nem akarunk és nem is vagyunk hajlandóak kitérni. Ez nemzeti közösségünk ügye, amit sem partikuláris, sem idegen érdekek nem befolyásolhatnak. Még akkor sem, ha ezt Lázár miniszter úr másképp gondolja. A love story happy endje a tét.

Ne hagyjuk elrontani. Rajtam nem fog múlni.

[A cikk eredetije ITT olvasható!](#)

Schmidt Mária - www.valasz.hu

]]>

[Schmidt Mária: A múlt fogságában\]\]>](#)

[Schmidt Mária: A diktatúrák természetéről\]\]>](#)

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
